

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobců: a) **J. K.**, narozený dne X
bytem H. 51, O.
b) **D. K.**, narozená dne X
bytem H. 51, O.
oba zastoupeni advokátem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M.
sídlem Ověnecká 78/33, Bubeneč, Praha 7

proti
žalovanému: **Statutární město Olomouc**
sídlem Horní náměstí 583, Olomouc

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou doručenou krajskému soudu dne 18. 6. 2018 domáhali určení, že zásah statutárního města Olomouce spočívající v opomenutí učinit cílené a konkrétní kroky vedoucí k desegregaci vyloučené lokality H. 51, O., byl nezákonný, a dále určení, že zásah

statutárního města Olomouce spočívající v uplatňování bytové politiky města přispívající k udržování sociálního vyloučení a segregaci žalobců byl nezákonný.

I. Žaloba

2. Žalobci uvedli, že nezákonný zásah spočívá zejména v porušení povinnosti statutárního města Olomouce (dále jen „statutární město“) přijmout konkrétní a cílené kroky vedoucí k desegregaci vyloučených lokalit, uplatňováním bytové politiky statutárního města předcházet vzniku vyloučených lokalit a přiměřeným způsobem zajistit bytové potřeby svých občanů.
3. Žalobci v žalobě nejprve podrobně popsali sociálně vyloučené lokality H. a P. a bytové podmínky v nich. Dále se zabývali přístupem a dokumenty statutárního města k řešení situace osob v sociálně vyloučených lokalitách, zejména projektem Vytvoření a podpora Lokálního partnerství pro sociálně vyloučenou lokalitu P. 70 – Situační výzva a akční plán, Komunitním plánem sociálních služeb Olomoucka na období let 2016-2019, Strategickým plánem rozvoje města pro období 2017-2023. Zdůraznili, že tyto projekty a dokumenty navrhuující koncepční opatření k řešení segregovaných lokalit ve skutečnosti statutární město nerealizovalo. Bytová politika statutárního města je tak regulována pouze Pravidly pro poskytování nájemního bydlení v bytech ve vlastnictví Statutárního města Olomouce ze dne 1. 10. 2015, která však přispívají k udržování sociálního vyloučení a působí segregálně.
4. Ke své bytové situaci žalobci sdělili, že byli od roku 1998 do 17. 4. 2018 nájemci bytů ve vlastnictví statutárního města na adrese H. 51 a P. 70. Žalobci opakovaně podávali žádosti o přidělení jiného městského bytu než na uvedených adresách, protože přidělené byty byly ve špatném technickém a hygienickém stavu a nedostačovaly velikosti rodiny žalobců. Jejich žádosti byly neúspěšné. Na konci roku 2017 žalobcům vypršela smlouva na dobu určitou a z bytu v domě H. 51 se 17. 4. 2018 vystěhovali.
5. Žalobci namítali, že jim svědčí veřejné subjektivní právo na bydlení a s tímto právem související zákaz diskriminace. Tato práva vyplývají z „*čl. 11 odst. 1 Mezinárodního Paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech*, z *čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“)*, *čl. 16 Evropské sociální charty*, *č. 8 Evropské úmluvy o lidských právech ve spojení s čl. 3 odst. 1 LZPS*, *čl. 2 Mezinárodního Paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech* a *čl. 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod*“. Tato práva se mají uplatňovat prostřednictvím vhodných opatření a politik, které musí směřovat k naplnění těchto práv a musí působit nediskriminačně. Právo nebýt diskriminován a nebýt podroben segregaci je přímo vymahatelné. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek Lavida proti Řecku ze dne 30. 5. 2013) vyplývá, že zákaz diskriminace je porušen také v situaci, kdy stát nepřijme účinná protisegregační opatření, aby situaci vyloučení na základě etnického klíče zabraňoval a předcházel. Plnění zmiňovaných práv se odráží v § 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), na základě kterého mají obce povinnost přijímat vhodná opatření a politiky směřující k adekvátnímu zajištění bytových potřeb svých občanů. Žalobci tak měli právo na adekvátní bydlení.
6. Žalobci dále tvrdili, že byli na svých právech přímo zkráceni tím, že byli dvacet let obětí politiky statutárního města, na jejímž základě docházelo ke koncentraci romských

obyvatel městských bytů ve dvou bytových domech na základě etnického klíče. Statutární město podle žalobců svou bytovou politikou segreguje sociálně slabé obyvatele, zejména Romy, a vytváří tak sociálně vyloučené lokality. Žalobci zdůraznili, že bytová politika statutárního města nevedla k realizaci opatření, která by řešila potřeby zranitelné komunity Romů; naopak vytvářela segregované bydlení určitých skupin obyvatel, byla v rozporu s konceptem adekvátního bydlení a nebyla rozumná.

7. Podle žalobců v posuzované věci statutární město opomenulo adekvátně konat, proto nepřijetí odpovídajících opatření a politik, případně přijetí nedostatečných a neefektivních politik a opatření, lze považovat za nezákonný zásah dle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Statutární město opomnělo přijmout opatření a vytvořit takovou bytovou politiku, která by vedla k tomu, že Romové nebudou koncentrováni ve dvou sociálně vyloučených lokalitách na ulici P. a H. Z popsanych skutečností však vyplývá, že pravidla pro přidělování městských bytů k segregaci přímo vedla. Podle žalobců se tak jedná o trvající zásah ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2016, sp. zn. 1 As 232/2015.
8. Přestože podle žalobců byl v jejich případě zásah ukončen (žalobci opustili bytový dům na ulici H. 51 dne 17. 4. 2018), hrozba opakování zásahu stále trvá a osoby, které jsou ve stejném či obdobném postavení jako žalobci, jsou vystaveni stejnému zásahu ze strany statutárního města. Proto žalobci navrhli, aby krajský soud určil, že zásah statutárního města spočívající v opomenutí učinit cílené a konkrétní kroky vedoucí k desegregaci vyloučené lokality H. 51, O., a že zásah statutárního města spočívající v uplatňování bytové politiky přispívající k udržování sociálního vyloučení a segregaci žalobců, byly nezákonné.

II. Vyjádření žalovaného statutárního města

9. Statutární město ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 10. 2018 navrhlo, aby krajský soud žalobu zamítl.
10. Doplnilo skutkové okolnosti případu a uvedlo, že žalobci byli do roku 1998 nájemci bytu ve vlastnictví statutárního města na adrese Č. c. 41, přičemž byt na adrese H. jim statutární město poskytlo jako tzv. bytovou náhradu dle rozsudku o přivolení výpovědi z nájmu bytu ve věci vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 10 C 93/95. Důvodem výpovědi z nájmu bylo neplacení nájemného a záloh na služby poskytované nájemcem ve výši 92 072 Kč. Žalobci naposledy obývaný městský byt na adrese H. 51 dne 17. 4. 2018 dobrovolně vyklidili; nájemní smlouvu uzavřenou na dobu určitou k tomuto bytu jim statutární město neprodloužilo nikoli z důvodu tvrzené šikany, ale protože žalobci řádně a včas neplatili nájemné a rušili dobré mravy v domě. Statutární město mělo tak za to, že žaloba je nedůvodná, protože ochrany domnělých práv se žalobci domáhali přesto, že jimi tvrzený protiprávní stav sami způsobili.
11. Podle statutárního města nakládání územního samosprávného celků s vlastním majetkem nespadá do oblasti veřejné správy, žaloba tak není ve správním soudnictví projednatelná; město při nakládání se svým majetkem nepostupuje vrchnostensky a nejedná se tedy o výkon veřejné správy. Argumentace žalobců ustanovením § 35 zákona o obcích není případná, protože toto ustanovení toliko vymezuje samostatnou působnost obce.
12. Podle statutárního města z žádného ustanovení Pravidel pro poskytování nájemního bydlení v bytech ve vlastnictví Statutárního města Olomouc ze dne 1. 10. 2015 nelze

dovodit, že by tato pravidla měla působit segregačně. Kritéria pro posouzení žádosti o městský byt (v režimu sociálního bydlení i mimo něj) jsou pro všechny stejná. Po statutárním městu nelze požadovat, aby režim sociálního bydlení byl stanoven pro všechny nemovitosti ve vlastnictví města s ohledem na tržní povahu nájemního bydlení a rozdílný stav jednotlivých nemovitostí.

13. Statutárního město uzavřelo, že žaloba je nedůvodná, protože usiluje o určení nezákonnosti zásahu spočívajícího v opomenutí učinit cílené a konkrétní kroky, přestože neexistuje žádná zákonná povinnost, která by statutárnímu městu tyto kroky ukládala činit. Žalobci se navíc domáhali určení nezákonnosti zásahu, který v jejich případě nebyl výsledkem jakéhokoli udržování sociálního vyloučení či segregace, ale výsledkem neplacení nájemného a porušování povinností nájemců bytu.

III. Posouzení věci

14. Krajský soud posoudil věc v mezích a rozsahu žalobních tvrzení a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
15. Krajský soud se nejprve zabýval tím, zda žalobci podali žalobu včas. Stávající judikatura správních soudů zastává stanovisko, že lhůty pro podání žaloby na ochranu před trvajícím zásahem správního orgánu, a to ani lhůta subjektivní (dvouměsíční), ani lhůta objektivní (dvouletá), nemohou uplynout, dokud zásah trvá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013 – 51, všechny rozsudky uvedené v tomto rozsudku jsou dostupné na www.nssoud.cz). V daném případě se žalobci domáhají, aby soud rozhodl deklaratorním výrokem o tom, že již skončený zásah byl nezákonný (§ 84 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je vázána na přímé zkrácení práv žalobců, zkoumal krajský soud, kdy nejpozději mohlo být do jejich případných práv zasazeno. Žalobci vyklidili byt na ulici H. 51 dne 17. 4. 2018, čímž došlo ke skončení tvrzeného zásahu. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podaná k poštovní přepravě dne 15. 6. 2018, tedy před uplynutím dvou měsíců od skončení tvrzených zásahů, posoudil krajský soud žalobu jako včasnou.
16. V daném případě žaloba směřuje proti trvajícím zásahům žalovaného, jejichž podstatu žalobci spatřovali v opomenutí učinit cílené a konkrétní kroky vedoucí k desegregaci vyloučené lokality H. 51, O., a uplatňování bytové politiky přispívající k udržování sociálního vyloučení a segregaci žalobců. Žalobci obývali byty v domech na ulici H. 51 a P. a měli za to, že se jich bytová politika statutárního města přímo dotkla. Vzhledem k tomu, že žalobci v žalobě tvrdili zásah do vlastních veřejných subjektivních práv, byli aktivně legitimováni k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s.
17. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
18. Posouzení důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, kterou se žalobci domáhají určení nezákonnosti zásahu, se řídí testem, jehož pět prvků vyplývá z citovaného § 82 s. ř. s. Žaloba je důvodná, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3.

podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nemůže soud deklaratorní výrok o nezákonnosti zásahu vydat (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS). O zásah se tak ve smyslu § 82 s. ř. s. tedy jedná pouze v případě, že v žalobě tvrzeným jednáním by žalobce mohl alespoň potenciálně být přímo zkrácen na svých právech. To konkrétně znamená, že mezi napadeným zásahem a tvrzeným porušením práv musí existovat bezprostřední vztah (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006-80).

19. Žalobci v posuzované věci opírali žalobu o porušení svého veřejného subjektivního práva na bydlení a o zákaz diskriminace při realizaci práva na bydlení. Krajský soud proto nejprve zkoumal, zda žalobcům takové veřejné subjektivní právo přísluší.
20. Podle žalobců jejich veřejné subjektivní právo vyplývá z čl. 2 a 11 odst. 1 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, z čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), čl. 16 Evropské sociální charty, čl. 8 a 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve spojení s čl. 3 odst. 1 LZPS, a dále z § 35 odst. 2 zákona o obcích.
21. Žalobci právo na bydlení odvozovali zejména z čl. 30 odst. 2 LZPS, podle kterého *každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek*. Tento článek v citovaném odst. 2 upravuje pomoc v hmotné nouzi, právo na bydlení totiž LZPS explicitně nezahrnuje. Čl. 30 odst. 2 LZPS je včleněn do hlavy čtvrté LZPS, týkající se sociálních práv. Sociální práva je třeba odlišit od základních lidských (též občanských) a politických práv, zejména je nutno vzít v úvahu odlišnou povahu jim odpovídající povinnosti státu. Sociální práva jsou primárně veřejnými subjektivními právy vůči státu, jimž odpovídají určité povinnosti státu vůči nositelům těchto práv. Zatímco u základních lidských a politických práv převažuje povinnost státu zdržet se jistého konání (negativní, omisivní povinnost), typicky zásahu do individuální sféry chráněné základním právem, u sociálních práv je výrazně v popředí povinnost státu konat (pozitivní, komisivní povinnost), především zajistit v případě potřeby nositelům základního práva určitá plnění či služby. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 Ads 151/2016-59, *„rozhodování o rozsahu sociálních práv je proto do značné míry politickou otázkou, o níž se rozhoduje na úrovni moci zákonodárné. Při posuzování ústavně zaručeného rozsahu sociálních práv je tedy s ohledem na jejich charakter na místě spíše restriktivní výklad. Tato základní premisa pak nachází svůj konkrétní odraz jak ve znění čl. 30 odst. 3 LZPS, v němž se s prováděním práv uvedených v odst. 1 a 2 odkazuje na zákon, tak především ve znění čl. 41 odst. 1 LZPS, kde je stanoveno, že těchto práv je možno se domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí“*.
22. Krajský soud s ohledem na shora vyslovené zkoumal, zda veřejné subjektivní právo na bydlení, které není základním lidským právem, žalobcům dle jejich názoru přísluší a mělo být porušeno, má jako sociální právo svůj odraz v zákonné úpravě. Pouze za této situace by byla splněna druhá podmínka dle § 82 s. ř. s., tedy existence veřejných subjektivních práv žalobců, na nichž by mohli být přímo zkráceni, a mohlo tedy dojít k nezákonnému zásahu.
23. Žalobci odkazovali v žalobě v souvislosti s vnitrostátní úpravou toliko na čl. 3 odst. 1 a čl. 30 odst. 2 LZPS a na § 35 odst. 2 zákona o obcích.

24. Podle čl. 3 odst. 1 LZPS *základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení*. Toto ustanovení LZPS tak obecně zakazuje diskriminaci, tedy zajišťuje rovnost v důstojnosti a právech. Žalobci se v posuzované věci cítili diskriminováni při realizaci svého práva na bydlení, protože dle jejich názoru statutární město opomenulo učinit cílené a konkrétní kroky k desegregaci nájemců městských bytů a jeho bytová politika přispívala k sociálnímu vyloučení a segregaci žalobců. Namítaná diskriminace se tedy plně odvíjí od žalobci tvrzeného práva na bydlení, které jako právo sociální musí mít odraz v zákonné úpravě.
25. Za zmiňované zákonné ukotvení práva na bydlení považovali žalobci § 35 odst. 2 zákona o obcích, který stanovuje, že *do samostatné působnosti obce patří zejména záležitosti uvedené v § 84, 85 a 102, s výjimkou vydávání nařízení obce. Obec v samostatné působnosti ve svém územním obvodu dále pečuje v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku*.
26. Krajský soud se proto zabýval výkladem účelu § 35 zákona o obcích. Toto ustanovení toliko doplňuje obecnou charakteristiku samostatné působnosti uvedenou v § 7 odst. 1 zákona o obcích, a to jako samostatnou správu vlastních záležitostí obce, kdy „samostatnost“ znamená větší míru volnosti při rozhodování ve srovnání s přenesenou působností (viz § 35 odst. 3 ve srovnání s § 61 odst. 2). Podle § 35 odst. 1 zákona o obcích patří do samostatné působnosti obce (také) záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon, vymezuje toto ustanovení (demonstrativně – viz „zejména“ ve větě první a „především“ ve větě třetí tohoto ustanovení) alespoň rámcově, jaké další záležitosti spadají do rozsahu obecní samosprávy, tzn. vlastních záležitostí obce (§ 7 odst. 1). Podle věty druhé a třetí § 35 odst. 2 zákona o obcích obec ve svém územním obvodu dále pečuje o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů, a to v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi – jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku. (VEDRAL, Josef. § 35 [Vymezení samostatné působnosti]. In: VEDRAL, Josef, VÁŇA, Luboš, BŘEŇ, Jan, PŠENIČKA, Stanislav. Zákon o obcích (obecní zřízení). 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2008, s. 187. ISBN 978-80-7179-597-1.)
27. Z uvedeného vyplývá, že žalobci citovaný § 35 odst. 2 zákona o obcích toliko vymezuje samostatnou působnost obce, aniž by z toho ustanovení vyplývalo jakékoli veřejné subjektivní právo, na kterém by žalobci mohli být přímo zkráceni.
28. Krajský soud doplňuje, že sociálními právy se v souvislosti s nezákonným zásahem zabýval i Ústavní soud v nálezu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. I. ÚS 2637/17, a v odst. 45 a 46 tohoto nálezu vyslovil následující: „*Při realizaci těchto práv (pozn. soudu: rozuměj sociálních práv) je tradičně dán větší prostor pro uvážení veřejné moci, a to jak moci zákonodárné při legislativní aktivitě, tak moci výkoné (potažmo územní samosprávy) při konkrétnějším naplňování sociálních práv v zákonných mezích. To reflektuje například i praxe Ústavního soudu při přezkumu zásahů zákonodárce do sociálních práv, kterýžto přezkum se za situace, kdy zásahem zákonodárce není dotčen esenciální obsah neboli jádro sociálního práva, omezuje na posouzení, zda zákonná úprava sleduje legitimní cíl (není svévolným zásadním snížením*

celkového standardu základních práv) a zda zákonný prostředek použitý k dosažení legitimního cíle je rozumný, byť nikoliv nutně nejlepší, nejvhodnější, nejúčinnější či nejmoudřejší [tzv. test rozumnosti (rationality), srov. například nález sp. zn. Pl. ÚS 54/10 ze dne 24. 4. 2012 (N 84/65 SbNU 121; 186/2012 Sb.), bod 48; či nález sp. zn. Pl. ÚS 36/11 ze dne 20. 6. 2013 (N 111/69 SbNU 765; 238/2013 Sb.), bod 56]. Pokud jde o onen esenciální obsah sociálních práv, ten souvisí s hodnotou lidské důstojnosti, jak připomněl Ústavní soud například v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 55/13 ze dne 12. 5. 2015 (N 93/77 SbNU 339; 170/2015 Sb.; bod 47); obecně jej tedy lze chápat jako zajištění minimálního rozsahu (standardu) daného sociálního práva, který umožňuje alespoň elementárně důstojný život.

29. Možnost širší diskrece veřejné moci při realizaci sociálních práv odpovídá také skutečnosti, že tato práva na straně veřejné moci často vyvolávají tzv. progresivní (postupné) závazky (jako závazky pozitivní), tj. závazky podniknout v rámci svých možností kroky k uskutečnění sociálních práv, byť toho bude plně dosaženo až v budoucnu. Takový progresivní charakter dotčených práv je zřejmý též z úpravy práva na přiměřenou životní úroveň dle čl. 11 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech a práva na nezávislý způsob života a zapojení do společnosti dle čl. 19 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením, zejména pokud jde o jeho složku dle písm. b), tj. požadavek na přístup osob se zdravotním postižením k sociálním službám různého charakteru (jinak však právo dle čl. 19 úmluvy implikuje i negativní závazky státu nezasahovat do svobody a autonomie osob; viz i obecný komentář Výboru pro práva osob se zdravotním postižením k čl. 19, citovaný výše, body 39 a následující).
30. S ohledem na citované považuje krajský soud za nutné uvést, že z podané žaloby jasně vyplývá, že statutární město zajistilo žalobcům bydlení, které v nejzákladnější formě plnilo jejich bytové potřeby, a následně činilo kroky k postupnému zlepšování situace sociálního bydlení ve statutárním městě Olomouc (za cílené a konkrétní kroky vedoucí k desegregaci vyloučených lokalit lze považovat projekt Vytvoření a podpora Lokálního partnerství pro sociálně vyloučenou lokalitu Přichystalova 70 – Situační výzva a akční plán, Komunitní plán sociálních služeb Olomoucka na období let 2016-2019, Strategický plán rozvoje města pro období 2017-2023). To, zda jsou tyto kroky dostatečně účinné či nikoli není krajský soud oprávněn posuzovat. Taktéž žalobci neuvedli konkrétní ustanovení Pravidel pro poskytování nájemního bydlení v bytech ve vlastnictví Statutárního města Olomouc ze dne 1. 10. 2015, ze kterého by bylo možné seznat, že tato pravidla byla diskriminační a vedla k segregaci. Krajský soud má tedy za to, že i kdyby žalobcům náleželo veřejné subjektivní právo na bydlení – což však krajský soud v tomto rozsudku vyvrátil – mohlo by k zásahu do podstaty tohoto práva dojít pouze v situaci, pokud by statutární město bylo zcela nečinné a nečinilo žádné přiměřené kroky k tomu, aby uspokojilo elementární bytové potřeby osob, které by na tyto kroky měly právo. Jak bylo uvedeno shora, statutární město tyto své povinnosti plnilo a plní, což vyplývá i z toho, že žalobci 16 let bydleli v bytě přiděleném jim statutárním městem.
31. Měli-li žalobci za to, že se stali obětí diskriminace, byli oprávněni na základě § 10 odst. 1 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), požadovat upuštění od diskriminace, odstranění jejích následků, jakož i přiměřené zadostiučinění. Případně mohli požadovat úhradu nemajetkové újmy v penězích v případě, že byla v důsledku diskriminace snížena ve značné míře jejich dobrá pověst či důstojnost, což neučinili.

32. Krajský soud uzavírá, že z žádného ustanovení českého právního řádu právo na bydlení, navíc v kvalitě, která by zcela odpovídala životním podmínkám jednotlivců a vyhovovala by plně jejich představám, nevyplývá. Krajský soud proto neshledal přímý zásah do veřejných subjektivních práv žalobců, chybí tak druhá podmínka stanovená v § 82 s. ř. s. Krajský soud tak neshledal důvodnou námitku na ochranu před nezákonným zásahem, protože se u práva na bydlení o takový zásah nejedná.
33. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 87 odst. 3 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 19. prosince 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu